

та и последователността водили към погрѣшки и забърквало още по страшно забърканното положение на работитѣ.

„Какво управление, говорилъ веднѣжъ Мирабо, каква епоха! Отъ всичко трѣбва да ся пазишь, и на всичко трѣбва да ся покорявашъ. Получава ся възмущение отъ онези средства, които ся употребляватъ за неговото предупреждение. Постоянно е необходима умѣренность, и всѣкога, умѣреността ся показва като медлителность и малодушие. Постоянно е необходима сила, и употреблението на силата, всѣкога ся показва като тирания. Отъ всичкитѣ страни идватъ съвети, а идва самъ на себѣ си да довърявашъ. По нѣкога трѣбва да ся боишь, боишь отъ благомислящи, чловѣци защото тѣхното безпокойствие и увлечение е най опасно отъ всѣкакви заговори. По нѣкога трѣбва да отстъпвашъ отъ благоразумието, въ главата ся раждатъ вълнения; и при всичкитѣ най страшни затруднения, трѣбва да съхранявашъ на лицето си, весело изражение.“

Мирабо билъ достатъчно уменъ и достатъчно познатъ съ положението на работитѣ и умоветѣ, за да предчувствова за въ бѣдѣще неизбежността на господарственното банкрутство, произволнитѣ конфискаций и дългъ рѣдъ насилственни дѣйствия. Но самъ Мирабо, който умрѣлъ презъ пролетѣтъ на 1791 година, и учредителното събрание, което ся оттъглило отъ работитѣ презъ есенята сжщата година, били по щастливи отъ господарствения конвентъ. На учредителното събрание ся паднало да провъзгласи принци-